

kül olla," ütles isa, agga wahhest tulles ta wihma ja kerrade ja süggise külma ta. Ja et sa kül karjas ei woi käia, sest et meil siin ta karja egga karjasmaad ei olle, siis woid sa ikka ta monningast karjalapse laulo õppida, ja rõõmoga mäggede ja metsade ja päikese kitust laulda. Soja auuks; ja woid selle poisji käest nistaggusi õppida, ja kes teab, temma käis eht hea melega kolis. Willem watas omma isa ja siis Wridli peale, astus siis emma ette ja palus lubba, kas ta wõiks selle waele poisile middagid omma rietest kinkida; temma on ni waene ja ni kurw," ütles Willem, „eht se wõiks tedda wähhegi rõmustada.“ „Wõib olla," ütles praua, „sa woid temmale omma wannematest rietest ühhe täie üllikonna anda.“ Willem rõmustas wägga, ja tohter ütles: „Kutsu tedda warsti ennesega omma kamri ja katsume seal rided selga. Pärast, kui sa omma koki tööga walmis olled, woid sa temmaga nattuke linna watas käia, ja õhto woite teie mõlemad laulda. Minna ollen temmale lubba annud, mõnne päwa meie jures sömas ja õmael käia.“ Willem läks rõmoga teggema, mis wannemad lubbanud ja käskinud. Ja praua ütles: „Minnul on wägga halle meel selle waele poisji ülle, agga siiski ma ollen üsna ehmatand selle ülle, et temma meie poia kamri piddi minnema, ja pealegi weel mitto päwa siin söma ja magama, jedda olleks temma jo

mõnne koppika eest iggal polel woinud sada. Sure hõlega olleme meie püüdnud omma last wallatunmatest lastest emal hoida, mitto kord on meil sellepärast pahhandust olnud, ja nüüd peab temma üht hultujat poisji omma kamri wiina ja temma käest laulsi õppima. Kas meie omma lapselle parremaid laulotundisi, Wini liinas, ei wõi sada?“ — „Parremaid wist," ütles tohter naerdes, „agga arrulisfemaid mitte. Pealegi on se mis se pois laulab selge, terve, tõdde, ja nenda on ta temma kõnne; ja tõe armastust on meie pojale just waja. Siiski ärra ehmata, armas abbi-lasa, minna ei tahha tedda ta mitte wäggise enneste maeasse wõita. Kui temma sinnul meest wasto on, siis enname temmale pari päwa pärast need raõnned koppikad ja lasteme tedda minna. Agga paljas hultuja ei olle se pois mitte, sest et ta tintiga lauleb, ja jedda ta weel mitte laua aega, ja enne jedda ei olnud ta ta üksi weddelemisse peal, waid ta käis karjas, mäggiel maal eunamiste aino üksi omma kitste ja lehmade seltsis; ja mis raske hädä ja kurwastusse foolist on temma wimaks läbbi läinud, ja et temma tuim egga ülleannetu ei olle, jedda luleme temma laulust, ja minna ollen ta temma endist ello keif hõlega temma käest järrel küsfinud. Mis temmale sündinud, se wõib peagi meie pojale ta sündida, siis olleks temma üsna üksi ollema; tal ei